

(המשך מעמוד 37)

סביר להניח שהייתי הופך אחד מאלו פיישראל בטניס."

בשעה 7.30 בבוקר, היתה חדרה עדיין עירירפאים. אך כרוחב צדדי, מתחת לחלון חדרהמיטות של מישהי חת אנצלבין, התנהל לו אימוניספורט. כשהוא לבוש במיכנסיישורטס, החל מוטקה מאמן את חברותיהכושר בטניס. נבהלה. "מה יגידו השכנים?"

בארוחתהבוקר היא למדה כי החבורה הספיקה כבר להיות בים. המאמן הבין שעליו להרגיע אותה, כי עיניה הביעו דאגה. "אין לך מה לדאוג. עוד בהיותי נער הייתי מציל, ולמדתי את סיפור המערבולת. היום אני יודע את הפיתרון למערבולת בכל תחום — פיס"א או מחשבת."

לאחר שהבין אבשה כי מוטקה אכן מתכנן לשקם את כושר המישפחה, איבד כל תיאבון. סביר להניח כי חשש שיהפוך את מישפחתו לצי של חיילי-

והשיב לו בנחישות מצווה: "להתאפק עד לרגע שבו נשכ ונאכל!" עיניו של ארו הביעו חרדה מפני העיוורון שאחו באביו, ובפעם הראשונה החל תוהה מי הוא האדם שעמד מולו ומה מצפה להם בעתיד. "אבא, אין כל סיבה להתאפק. תבין, אין מחסור ואנו לא במירב-סיני". הסביר, למרות שהבין כי זה לא ישנה דבר.

מוטקה התיישב על הספה, כשירדו השמאלית אוחות במיצחו ושפתיו מצר מקות כבדגעי-מאמץ. הוא ניסה לארגן את סדרת התופעות שבהן נתקל, בער לם שבו הסורגים אינם נראים לעין.

חרדה העירונית, המאכללת בבורג" נים כפריים, שמרבתם איכרים מיסודיים או טרקטוריסטים הנוהגים בסוד בארו חרישה, יש בית-קפה שבו יושבים מבחירי השכונה.

השנים היפות

ב שעות הערב, נפגשים בנית הקפה, הרהוי מכל צבע, כמה מהבי חירים. הם נוהגים להתנצח זה עם זה ולהעביר ביקורת על העיוורונים, שאיבדו את חושיהפרופורציה. ארו ואביו הגיעו גם הם אל בית-הק

איך הפך מוטקה קידר ביום הראשון של חופשתו את ילדי בן דודו ל"צי של חיילי-בדיל"

פה, שהרי מוטקה נהג לשבת שם עוד בהיותו נער. בעודם יושבים ומשוחחים ניגש אל השולחן אדם שהיה מפורסם בקריאת כפיהיד. מוטקה הסקרן התנדב לתת למומחה את ידו. זה בחן את היד וקבע: "אני רואה בצורה ברורה מאוד שהשנים היפות ביותר בחיך היו בין הגילים 27 ל-37. שנים אלו היו יפות ביותר לגביך מכל הבחינות." מוטקה היה נדהם ומיד הביע את דעתו לפני ארו: "אתה שמעת אותו? איך יכולים אנשים להאמין בנוכל שכזה? הוא אפילו לא יודע מהיכן אני בא!"

שנים לאחר-מכן מצא את עצמו ארו תוהה אם אכן טעה המומחה בהערכה שנתן.

"ריח של תפוזים"

ל פני שאושר שיהרורו של מוטקה, הוא נשאל באחת מהוועדות הצבאיות מה הוא מתכנן לעשות בחוץ. "אני הולך לעסוק בתעשיות עתירות מדע" ענה להם מי שהפך, במשך 17 שנות מאסרו, להיות קפיטליסט רגול. לבן-דודו, אבשה, היה מיפעל אוטו מטי לייצור רשתות-ברזל בשיטה גרמנית חדישה. ביום השני של חופשתו, הסתובב לו מוטקה במיפעל. הוא הקי שוב לכעיות הרבות, שעמדו מול בן דודו מדי יום והחליט לעזור: "תשאיר לי את זה. אני אפתור לך את הבעיות." למרות שהיה איש-עסקים שנים רבות, מעולם לא היה אבשה אדם שרגי ליו דורכות על הארמה. נשארה בו ילדותיות קפריזית המאפיינת ילדי עשירים שמעולם לא התנסו במחסור. אותה ילדותיות גרמה לכך שנתן אמון ברברים מסויימים, מבלי לבדוק אם יש להם בסיס. הוא גם זכר מילדות את בן-דודו כמנהיג-הכנופיה.

"מוטקה, זה שלך! אתה יכול לעשות בזה מה שאתה רוצה", השיב נלהב. עיניו של אבשה הביעו הקלה ושימי חם, שהרי חשב כי מצא אדם המוכן והמסוגל להתמודד עם בעיות. אך מכי וון שאין שימחתו של אדם משנה את מהותו הפסיכולוגית, דאג אבשה שלא יהיה עליו לשלם מחיר יקר מדי.

הוסכם שבתקופה הראשונה, כשי שוחרר מנהל-המיפעל החרש מהכלא, יגור במיפעל. הדרך הטובה ביותר ללי-מוד נושא מסויים היא להיצמד אליו 24 שעות ביממה. ציפורי-הרורו, שמונתה כמנהל-ה מיפעל, התלחבה מאוד מהרעיון. "בן, אתה מתאר לך כמה שזה איריאלי אנו נתגורר במחסן-העץ שבפרדסים, ובמי קום להתערור אל נוף עולם המשוגעים, יהיו לנו מרחבים פתוחים וריח של תפוזים!"

בכל אותם ימי-חופשה לא שוכנע מוטקה כי אכן עומד הוא להתחרת סופית. הוא הסביר כי יתכן שאין זו אלא דרך נוספת לשבור אותו. "לא האמנתי כי אחזור איפעם אל מקום זה מרצון", אמר לבנו, וירד מהמי כונית. החופשה נגמרה והוא חזר אל מאחרי רי הסורגים.

ארו קידר — אז והיום קריאה בבפיהיד

בדיל, כפי שהפך מוטקה מאוחר יותר את מישפחתו שלו.

"לא מידבר" סיני

בלא מארגן לו האסיר את סדר יומו כהתאם לשעות האכילה. בין שעות אלה אין לו אפשרות לאכול, והוא מעסיק את עצמו ברבבים אחרים. כאשר ראה מוטקה את בנו אוכל בין ארוחות, הוא לא הבין מרוע הוא צורך מוזן סתם.

"תגיד לי, אתה לא יכול להתאפק?" שאל אותו באי-הסכמה כולטת. כבדרי חות-הרעת השיב לו בנו: "למה להתאפק? מוטקה היה מאוד מאוכזב מכך שבנו לא הבין את הסתמיות שבאכילה,

ציין צפריה העולם הזה האם רוסיליה היא לא הבת שלי יותר?

ולליברטי לא נותר אלא להביאה לתח" נתייהמיטרה. נעמי הודתה ברצח ר שיתורה את מעשיה ביום השישי לפני מצלמות המישטרה. האקדח שבו ירתה היה שייך ליוסי כהן, נהג-מונית יהודי שהיה ידידה. לריברי המישטרה הוא כלל אינו קשור למיקרה. במישטרה גורסים שהמניע לרצח הוא על רקע לאומני, אם כי לא מוציי אים מכלל אפשרות שנעמי לקתה באי שפיות דעת ריגעית ולכן ירתה. על-פי החלטת נשיא בית-המשפט השלום ביי רושלים, אהרון שמחה, נעצרה נעמי ל-10 ימים והמישטרה מתכוונת להגיש נגדה בקרוב כתבי-אישום כאשמת רצח.

"לא ראיתי אותה כבר שישה חודשים ואני לא רוצה לראות אותה יותר. גדלנו אצל היהודים ולא מתאים לנו לעשות מה שנעמי עשתה. אני לא רוצה לקבל אותה בשום אופן, היא לא הבת שלי יותר, היא ירקה לצל" חת שממנה אכלה", אמרה רוסיליה ג'א-בר, אמה של נעמי אל-ג'עברי, שירתה השבוע למוות בכחור-הישיבה אליעזר שלוינגר (18) בן-סאקר בירושלים. נעמי עבדה כפרוצה. ביום הרביעי בשעה 2 בלילה הגיעה למקום עבודתה בן סאקר. היא הגיעה בחברת שני גברים שהצליחה לפתות. אחי שפרץ ויכוח כינה לבין השניים הם עזבו את

בדיחה מן החיים

לכאורה מיקרה-רצח קל לפיענוח. החשודה נתפסה והודתה, כלייהגשק נתפס ומניע הגיוני לרצח קיים אף הוא. אולם נותרה השאלה מה הביא בחורה, שגדלה והתחנכה רוב שנותיה בחברה יהודית, בחורה ששינאתה לערבים היתה גלויה, שדיברה על-פי רוב עברית ומיעטה לדבר בשפה הערבית, ששמה ושמות אחיה ואחיותיה הם עבריים, לרצוח בחור יהודי בן-גילה.

ריב בין חמולות

רצח שביצעה נעמי המיט קלון על מישפחת אבו-באשיר המכובד רת, בכפר אברגוש שבפאתי ירושלים. המישפחה כולה מתנכרת לנעמי ולא מה רוסיליה. הם הלכו בדרך לא טר כה, הם אומרים. אחיה הבכור של רי סלייה הוא שייח' בכפר, אחיה האחרים

המקום. נעמי המשיכה לשוטט בגן עד שפגשה כשני בחוריישיבה. לדברי שאול כיטוב, בחור-הישיבה שהיה בחברת שלוינגר, הם כאו "לש" אוף אוויר", אחרי שסיימו את לימודיהם לאותו הלילה. אחרי שיחה קצרה שניהלו השניים עם נעמי היא שלפה אקדח מסוג סמית אנד ווטסון. שהיה ברשותה וירתה לעברם. שלוינגר נפגע ואילו חברו התחיל במנוסה לעבר הכביש העובר בקירבת מקום. המישטרה הזעקה למקום על-ידי שכנים ששמעו קולות-ירי. תנן ליברטי, קצינ-ביטחון באוניברסיטה, עשה דרכו לכיוון נן סאקר. הוא הבחין בכיטוב שנופח ביריו לעורה. 200 מטר אחרי-כך הבחין בנעמי והכניסה לרכבו. רק אז התברר לו שנעמי היא זו שירתה בכי חור-הישיבה. היא נתנה לו את האקדח שבו ירתה,